

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

МІЙ ВОРОГ — ХАСАН

★
СТРОЕВОЙ
УСТАВ

★
ДИСЦИПЛИНАРНЫЙ
УСТАВ

★
УСТАВ
ТРЕВОЖНОСТИ

Мене часто терзає одне сновидіння. Ніби відслужив своє, і наш призов демобілізують, можна вирушати додому. Усі ми з'юрмилися у темній казармі, й у кожного в руці невеличка валіза. Але обличчя напружені, схвильовані, навіть налякані. Виявляється, перед казармою стоїть конвой — чи то смершовці, чи якісь інші червонопогонники — і ми маємо прорватися через їх живий коридор до автобуса. Іншого шляху з казарми немає. У кожного червонопогонника гвинтівка з багнетом, щоб колоти тих, що рвуться на волю. Командують ексекуцією майор Пуцига і підполковник Шкурган. Зойки, прокльони і кров. Але всі — один за одним — безстрашно кидаються у той коридор, як у вир, хоча можна залишитися служити ще на два роки. «Ні, — кажу собі. — Надстрокової служби я точно не вдержу». Перспектива залишитися лякає мене більше, ніж штикові рани, і я стрімголов кидаюся до виходу. Я сильний, звинний і прудкий. Лечу, мов птах. Дивом ухиляюся від ударів, і вириваюся майже неушкоджений.

І ось я вільний, мене вітає сонце свободи.

Але чомусь на душі залишається глибокий слід збентеження та страху, і я знаю, що це не зникне ніколи, допоки життя...

розум був спрямований на те, щоб злукавити, обманути, обербенити когось, уникнути важкої роботи.

До армії він уже встиг отримати умовний термін ув'язнення за якусь дрібну крадіжку, тож репутацію мав підмочену.

Добрі стосунки з ним у мене ніяк не склалися. Ще в перші дні, коли я почав працювати в санчастині, він нахабно завалився у мій кабінет і став вимагати звільнення від роботи. Не просив, не переконував, а брав нахрапом. Я терпів це зухвальство, доки міг, а потім скипів і послав його подальше. Він схопив мензурку з фурацеліном, що стояла на столі, і бризнув мені в очі. Я завив од різкого болю. Здавалося, що очі вигорають.. Я закрутився млинцем по підлозі, а потім наосліп кинувся до умивальника, що знаходився в кінці коридору. Башка біг за мною і копав щосили ногами в зад. Я промивав очі водою, але це мало що помагало. Тільки через хвилин десять-п'ятнадцять біль вгамувався і відновився зір. Але весь день я ходив, як у тумані. Ще зо два тижні дозоляли синяки і гулі, що залишив на моїх сідницях Шутов.

Зрозуміло, я затаїв на нього злість і думав про помсту.

Згодом, коли у мене з'явилися впливові друзі й приятелі, я легко міг поквитатися з ним, дехто з них навіть підбивав мене на це, і Башка, очевидно, розумів, що відплати йому не уникнути... але я зволікав, очікуючи доброї нагоди розправитися з ним без чужої допомоги. І справді дочекався.

Була зима, звіхолена, люта, стояли майже сорокоградусні морози. Якось я побачив, що під час мар-

шу на роботу Башка крадькома відстав від колони, відкрив каналізаційний люк і «нирнув» туди непомітно для офіцерів.

Весь день я назирав за тим люком. Башка просидів там до вечора, а коли всі поверталися з роботи, так само покрадьки виліз і приєднався до решти.

Я зазирнув у ту криївку, і знайшов добре облаштоване кубло з подушкою, ковдрою і матрацом. Тут же — карти, чайник з чифіром, сухий пайок. Можна перебути і найлютіші морози, бо по бочках — труби парового опалення. Місця небагато, але є де розвернутися. Можна й поспати.

У мене визрів план помсти, яким я поділився з Козликом.

І наступного ранку, коли Башка знову непомітно «нирнув» у свою криївку, я під'їхав туди нашим ЗІ-Сом і зупинився прямо на кришці люка.

— Що сталося? — майже щосили кричить Козлик.

— Та от, товаришу капітан, — теж відповідаю якомога голосніше. — Здох мотор.

— Що будемо робити?

— Та що робити, хай стоїть, а завтра викличемо механіка.

І ми пішли, проклинаючи свою допотопну розвалюху.

Смерком роти промарширували проз «швидку».

Вранці теж.

На вечірньому і ранішньому розводах Башки не виявили і доповіли у штаб, що він у «самоволці». Аж десь під обід навідуємося з Козликом до нашого ЗІСа.

Розмовляємо про те, се.

З люка — ні гу-гу.

«Чи не загнувся там?» — думаю.

— Що його, блін, робити? — кажу, нахилившись ледь не до землі. — Механіка немає, «рванув у самоволку».

— Потрібен тобі цей «гріб з музикою», — відказує Козлик. — Хай стоїть тут до другого прищестя!

— Ну тоді пішли...

І тут — крик з люка. Не крик — мат-перемат.

— Ей, вашу мат! Відкотіть машину!

— Що це? — настрополохано питаю Козлика.

— А чорт його знає!

— Кажу, відкотіть машину з люка. Тут людина.

— Яка людина? Ти хто?

— Та Башка я, Башка!

— Ти як там опинився?

— Машину, кажу, відкотіть...

Переводжу важіль на нейтралу, і скочуємо ЗІСа з люка. Через кілька секунд з'являється величезна головешка Шутова. У нього зглибочілі очі, витягнуте і чи то здивоване, чи перелякане обличчя.

— Чорт-віть що! Як ти там опинився? — дивуюся.

— Ну, ескулап, ти — труп! — одразу ж звіріє злодухий Башка, ніби зірвався з повіддя.

— Я труп, а від тебе смердить, — кажу з іронією, бо він таки добре підупалий і засмерджений.

Козлик пирскає від сміху.

— Ти мені відповиси за все, йоханий ескулап! — починає наступати Башка. — Ти все це внарошку підстроїв.

— Горів би ти, тупий довбаку! — відповідаю його тоном. — Звідки мені було знати, що там іде ремонт. І чому в такому разі ти не залишив люк відкритим?

— Я тобі не випалив тоді очі, то зараз вирву!

— Кинь, Башка! — відмагаюся по-доброму, хоч давно перестав боятися його. — Все це дурна випадковість.

Але він уже замахується на мене, і я ледь встигаю ухилитися від замашного удару.

Я вже не той, що був раніше, коли дозволив над собою так ганебно познуватися. Довжелезні кулачища Башки пролітають над моєю головою, але мої удари потрапляють в ціль. Башка явно ошелешений, він не очікував такого опору.

— Тобі не завадило б потренуватися! — кажу знущально, чим ще більше деморалізую його. — А то здохнеш від цифіру і пасти.

Ще якийсь час він пробує дістати мене, але вже через хвилину з роз'юшеним носом і підпухлими губами капітулює.

— Все, ескулапе! Все! — кричить і випльовує кров. — Навчився ти, блін, у чеченів...

— А ти як думав. Інакше з вами не можна... Пішли, Козлику.

Очі в Козлика сяють здивованим і радісним блиском. Відчувається, що він захоплений таким зворотом справи, хоч трішки й наляканий.

— Почекай, ескулапе! — кричить навздогін Башка. — Давай побазаримо по-доброму. Ти зрозумій, мене ж відправлять на губу по твоїй милості.

Скоцєня, потиснути йому руку, зіграти з ним — вийшло йому вершиною усіх мрій і бажань.

Мар'янові від хвилювання аж забило подих.

Яскраві картини, як у кіно, проплили перед його внутрішнім зором і наповнили серце настільки, що майже витіснили образ Анжеліки.